

Phần 7

Buổi tối, Hoàng Hoa không thể nín cười được. Cô ôm bụng mà kêu lên:

- Ôi! Sự thật là vậy sao?

Mỹ Loan gật gù:

- Thật một trăm phần trăm luôn đó.

Hoàng Hoa bảo với bạn:

- Mi có thấy ta nói linh không vậy? Làm mai tốt tuổi là cái chắc mà.

Mỹ Loan thở dài:

- Nhưng mà ta lo lắm mi ạ.

- Lại lo chuyện gì nữa?

- Dân thành phố họ không có thật lòng đâu.

Hoàng Hoa xua tay:

- Nhưng Khôi là người tốt. Anh ấy đeo đuổi mi cũng khá lâu rồi.

- Vậy thì đã sao?

Hoàng Hoa tủm tỉm cười rồi hỏi:

- Thế anh ấy có nắm tay mi chưa?

- Không.

- Có lần nào anh ấy xin hôn mi chưa?

Mỹ Loan la lên:

- Ôi, sao mi hỏi gì kỳ vậy?

Hoàng Hoa giục:

- Thì mi nói đi. Có lần nào anh ta nắm tay hoặc là ôm mi chưa?

Mỹ Loan lắc đầu nguầy nguậy:

- Không có đâu. Nhỏ hỏi đi đâu vậy? Kỳ thấy mờ.

Hoàng Hoa nhìn bạn một cách nghi ngờ:

- Có phải mi giấu ta điều gì, đúng không?

Mỹ Loan tròn mắt nhìn bạn:

- Mi nói gì vậy? Giấu mi mà giấu gì bây giờ?

- Nếu những chuyện trên mà anh ấy không thực hiện, vậy là anh đúng là người tốt rồi.

Mỹ Loan lườm bạn:

- Như vậy chưa hẳn là một người tốt đâu. Biết đâu được anh ta đang có âm mưu gì.

Hoàng Hoa cười tủm tỉm:

- Đúng là cháu của Tào Tháo mà. Đa nghi thấy sợ luôn.

- Chuyện gì cũng nên lường trước mi ạ.

Hoàng Hoa chột nghiêm túc hỏi:

- Ta hỏi thiệt. Mà mi có thấy trong lòng có một chút gì là vẫn vương thương nhớ anh ta hay là không?

Mỹ Loan nghĩ ngợi:

- Hình như cũng có chút chút.

Hoàng Hoa phá lên cười:

- Vậy thì mi đã yêu anh ta rồi còn gì nữa.

Mỹ Loan lắc đầu:

- Dường như là không phải đâu mi ạ!

Hoàng Hoa dẫu môi:

- Vậy là chắc chắn rồi, còn không phải nỗi gì.

Mỹ Loan đắn đo:

- Tội mình chuẩn bị thi tốt nghiệp rồi, sắp về quê rồi còn gì.

Hoàng Hoa động viên:

- “Thương nhau mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua” mà. Huống hồ gì từ đây về quê mình đâu có bao xa.

- Nhưng ta vẫn lo mi ạ!

Hoàng Hoa cười hi hi:

- Khi yêu thương, người ta hay lo sợ nhiều như vậy đó.

- Hừ! Sao mi biết? Mi chưa yêu lần nào mà.

- Chưa yêu, nhưng mà ta hiểu tình yêu có điều kỳ diệu của nó mà chưa một nhà văn, nhà thơ nào có thể lột tả hết được đâu mi ạ!

Mỹ Loan mở to mắt nhìn bạn. Cô bắt đầu nghi ngờ cô bạn của mình:

- Này, sao mi nói chuyện giống mấy cô tâm lý về tình cảm quá vậy?

Hoàng Hoa cười khiêm tốn:

- À, ta cũng biết chút chút nên nói cho mi nghe thôi.

Mỹ Loan nghe mà thán phục:

- Thì ra là vậy. Mi có một tình cảm sâu sắc với Tí Nhỏ cũng đúng thôi.
- Sao lại nhắc Tí Nhỏ ở đây chứ?

Mỹ Loan lườm bạn:

- Hừ! Mi đã yêu và chung thủy đợi chờ anh ấy còn gì.
- Nhưng sự chờ đợi của ta là ngốc nghếch, là ngu muội.

Mỹ Loan động viên bạn:

- Tự nhiên ta cảm thấy có một linh tính, rằng Tí Nhỏ sẽ về với mi đó.
- Mong manh như sợi tóc vậy, mi ạ!
- Biết vậy mà còn chờ...

Hoàng Hoa gượng cười:

- Có người còn chờ đợi suốt cả đời đó mi ạ.
- Có phải mi muốn nói đến Hòn Vọng Phu ấy không?
- Đó cũng là một điển hình.
- Thua mi luôn.

Hoàng Hoa cầm quyển tập lên phe phẩy:

- Bây giờ cái chính là phải lấy cho được mảnh bằng tốt nghiệp loại ưu đây.

Mỹ Loan từ chối:

- Loại giỏi là tốt rồi. Ưu tú có khi bị giữ lại lắm.

Hoàng Hoa khích lệ:

- Ta thấy mi nên đạt loại ưu tú đi.
- Chi vậy?
- Để được giữ lại trường. Lại được gặp anh “ưu” nhiều hơn, tương lai mi sẽ được ở lại thành phố.

Mỹ Loan xua tay:

- Ôi! Ta chưa bao giờ có ý đó đâu.
- Thì bây giờ nghĩ cũng đâu có muộn màng gì.

Mỹ Loan từ chối:

- Xa mi, ta buồn chết đi được. Mi biết rồi mà.

Hoàng Hoa cười cười:

- Đó là chuyện trước đây mi chưa có người yêu, còn bây giờ thì khác rồi.

Mỹ Loan chu môi:

- Không có khác gì cả. Trước sau vẫn như một mà thôi.

- Ủ, nói thì phải nhớ đó.

Mỹ Loan quay nhìn bạn:

- Mấy hôm nay bác Hoàng có điện cho mi không? Tình hình ông thế nào rồi.

Hoàng Hoa tâm sự:

- Nhà ta đơn chiếc lắm. Ta chỉ mong nhanh chóng ra trường để về chăm sóc ông thôi.

Mỹ Loan gật đầu:

- Một tuần nữa tất cả mọi thứ sẽ xong cả thôi.

- Mi nói làm ta nôn nao ghê ta. Ta nhớ nhà lắm rồi.

Mỹ Loan chọc bạn:

- Mi nhớ cây điệp nhiều hơn, đúng không?

Hoàng Hoa chợt nghe tiếng xe hơi ngoài đường, liền trêu Mỹ Loan:

- Người trong mộng của mi đến rồi kìa.

Mỹ Loan nhìn ra. Cô nhăn nhó, phàn nàn:

- Đã bảo là đừng đến để người ta học bài rồi mà.

Hoàng Hoa đẩy bạn:

- Thôi đi mi. Dù gì anh ấy cũng đã đến rồi.

Mỹ Loan rủ bạn:

- Hay là mi đi với ta. Tụi mình vui vẻ một bữa được không?

Hoàng Hoa từ chối:

- Tất nhiên là không được rồi. Ta còn phải học bài.

- Chứ bộ ta không học sao?

Hoàng Hoa chọc bạn:

- Mi sẽ được người yêu động viên cổ vũ. Còn ta thì không có ai động viên an ủi cả, thấy mà tủi thân ghê.

- Xí! Tại mi đó thôi. Hãy chung thủy nhiều vào rồi chết già cho xem.

- Gì ghê vậy? Mi nên cảm ơn ta mới đúng, bà mai ạ!

Mỹ Loan trợn mắt:

- Hả! Bây giờ lại nhắc đến chuyện đó à?

- Bộ không được à?

- Thì được. Mi vui và hạnh phúc quá rồi còn gì.

- Làm gì có hạnh phúc?

Hoàng Hoa đưa tay chỉ vào mặt bạn rồi nói:

- Ta nhìn thấy hết tron.

Mỹ Loan ngạc nhiên:

- Mi nhìn thấy gì?

- Thấy hai chữ “hạnh phúc” hiện trên mặt bạn.

Mỹ Loan vờ đưa tay lên phủi:

- Làm gì có chứ.

Hoàng Hoa bật cười:

- Thôi đi mi. Đừng để người ta phải chờ lâu.

Mỹ Loan bặm môi:

- Cho chờ đã thì thôi.

Vừa nói, cô vừa vớ lấy chiếc xắc tay trên bàn.

- Đi nha!

- Chúc vui vẻ!

- Ngoan ở nhà học bài. Chị đi chơi về sẽ mua quà cho em.

Hoàng Hoa nói giọng nhão nhẹt:

- Nhớ đó nha.

Mỹ Loan cười khúc khích rồi chạy ra xe. Hoàng Hoa nhìn theo ngưỡng mộ. Khôi là một anh chàng tốt bụng. Cô ấy an tâm cho bạn mình.

Buổi chiều, Hoàng Hoa ngồi trên ghế đá trước sân nhà trọ để học bài. Thỉnh thoảng, cô lại ngẩng đầu lên quan sát xung quanh, rồi lại cúi xuống để học bài:

- Chăm chỉ vậy sao, Hoàng Hoa?

Cô giật mình ngẩng lên, cô trở mắt ngạc nhiên:

- Sao là anh chứ?

Hải cười rồi ngồi xuống cạnh cô:

- Em tưởng là ai? Em đã có bạn trai rồi à?

Câu hỏi ấy khiến cho Hoàng Hoa thêm bực bội:

- Bộ tôi không có quyền có bạn trai sao?

Hải vẫn cười:

- Anh không có ý đó.

- Vậy thì là ý gì?

Hải hơi què nên chuyển sang ý khác:

- Em đang ôn thi à?

- Phải. Thế anh tìm đến em có việc gì không?

Hải phân trần:

- Lên thành phố để mua ít đồ, tiện thể anh ghé thăm em luôn.

- Nhưng sao anh biết tôi ở đây mà tìm đến?

Hải thở dài:

- Do ông ngoại em nói.

Hoàng Hoa âm ức. Ông ngoại cũng kỳ, vốn biết mình không ưa anh ta rồi mà.

- Vậy sao?

Hải nói luôn:

- Anh muốn mời em ra quán uống nước.

Hoàng Hoa từ chối:

- Thật tình thì tôi không có thời gian rảnh đâu.

- Dường như lúc nào em cũng muốn lánh mặt anh.

Hoàng Hoa nhủ thầm: Đã biết vậy mà còn làm phiền người ta. Bực bội hết chỗ nói. Cũng may cho cô là Mỹ Loan về tới. Vừa bước vào cửa, cô đã lên tiếng:

- Đi chơi cũng...

Thấy Hải, cô hơi khựng lại. Cô nhìn Hoàng Hoa nhưng lại hỏi Hải:

- Ủa, anh Hải! Anh lên hỏi nào vậy?

Hải nhìn cô cười gượng:

- Anh lên sáng nay.

- Ủa! Hai người đang nói chuyện gì đó. Em có làm kỳ đà không vậy?

Hoàng Hoa lườm bạn:

- Stop lại là vừa rồi đó nhỏ. Ăn với nói, cứ ào ào.

Mỹ Loan tinh nghịch nói:

- Hèn gì rủ mi đi chơi, mi cứ nằng nặc đòi ở nhà cho bằng được. Thì ra là vậy.

Hoàng Hoa tròn mắt:

- Ê! Mi nói điên khùng gì vậy? Coi chừng ta đó nha.

Mỹ Loan cười cười:

- Ủa! Vậy không phải...

Hải lên tiếng:

- Anh lên đây mua ít đồ dùng, tiện thể anh ghé đây thăm, rủ hai em đi chơi thôi.

Mỹ Loan nói tránh:

- Nhỏ Hoa có đi thì đi chứ em không thể đi được.

Hải ngập ngừng:

- Sao vậy em? Anh có... ý rủ hai em mà.

Mỹ Loan từ chối:

- Em vừa mới về đây thôi. Anh rủ Hoa đi nhé.

Vừa nói, Mỹ Loan cũng vừa đi nhanh vào phòng trọ. Để lại một mình Hoàng Hoa chịu trận. Cô tìm cách nói:

- Anh lên trên đây sao không rủ Phượng cùng đi với.

Hải lắc đầu:

- Người anh thích là em chứ không phải Phượng.

Hoàng Hoa thở dài:

- Tôi đã nói với anh từ đầu rồi mà, chúng ta không thể nào là bồ với nhau được.

- Anh không xứng đáng với em sao Hoa?

Hoàng Hoa ngược nhìn anh:

- Con tim nó có lý lẽ riêng của nó, anh ạ. Em không thể nào làm khác hơn được.

Hải thở dài buồn bã:

- Anh biết đeo đuổi em là không có kết quả. Nhưng mà đã cố quên sao anh vẫn nhớ mãi Hoa ạ.

- Em cũng có sung sướng gì đâu. Anh có hiểu cho em hay không?

Hải thần thờ:

- Em vẫn chưa quên Tí Nhỏ, đúng không? Nó vậy mà có phước hơn anh đấy.

- Sao anh nói vậy?

- Anh nói sai sao? Nó ở phương trời xa xôi nào đó mà em vẫn mong nhớ đợi chờ. Còn anh thì sao đây?

Hoàng Hoa cũng có chút xao lòng. Dù gì đi nữa thì anh cũng thương yêu mình mà.

- Anh đừng có như vậy được không? Có lẽ do chúng ta không duyên không nợ mà thôi.

Hải cười chua xót:

- Có lúc anh cũng nghĩ như vậy đó. Em chịu tiếp chuyện với anh thế này thì anh cũng thấy vui rồi.

- Anh...

Hải đưa tay ngăn:

- Em đừng nói gì thêm nữa, Hoàng Hoa ạ. Anh rất hiểu em mà.

Rồi Hải đứng lên:

- Anh về đây. Anh không làm phiền em nữa đâu.

Nhìn theo dáng xiêu vẹo của anh. Lòng Hoàng Hoa buồn không thể tả. Nhưng biết làm sao được. Cô cầu chúc cho anh sau này có được hạnh phúc bên người anh yêu thương.

Hoàng Hoa hoảng hốt nhảy vào lề khi thấy một chiếc xe mô tô dường như muốn đâm thẳng vào mình. Cô hét lên:

- Chạy xe kiểu gì vậy?

Anh ta cười rồi bảo:

- Tại cô hốt hoảng đó thôi, chứ tôi nào có đụng vào cô.

Hoàng Hoa vẫn còn sợ hãi:

- Anh còn nói nữa hả? Bộ muốn hù chết người ta sao?

- Tôi đâu dám chứ. Nhưng có điều muốn chọc giận người đẹp một chút mà thôi.

Nhìn chiếc xe mô tô sang trọng của anh ta. Hoàng Hoa đoán chắc đây là mấy tên công tử con nhà giàu ăn chơi phá phách đây mà.

- Hừ! Đáng ghét cho những ai xem thường tính mạng người khác.

- Tôi không có đó nha.

Hoàng Hoa định tìm một câu nào đó nặng ký mà nói với anh ta. Nhưng anh ta lại nói:

- Thấy em đi bộ, anh định cho em quá giang đó thôi.

Hoàng Hoa cắn môi, cô biết hôm nay mình gặp thứ dữ rồi. Cô lắc đầu:

- Tôi không cần đâu.

- Sao lại không cần? Người đẹp mà cuốc bộ thế này thì tội nghiệp quá.

Hoàng Hoa trừng mắt:

- Ai mà cần anh thương hại vậy chứ? Dù có đi bộ mỗi như cả đôi chân tôi cũng không bao giờ leo lên xe của anh đâu.

Anh ta vẫn dai dẳng:

- Em làm như anh có thù oán gì với em không bằng.

Hoàng Hoa đanh đá nói:

- Còn hơn thế nữa đấy. Và tôi yêu cầu anh biến khỏi nơi đây đi.

Anh ta cười nhạt:

- Em đã quên một điều rồi.

- Quên cái gì chứ?

- Đây là đường công cộng. Anh đang đi ngoài đường mà.

- Thì đúng vậy. Nhưng tôi không muốn anh theo tò tò sau lưng tôi.

- Gì kỳ vậy? Anh chỉ đi sau thôi mà. Luật pháp nào mà cấm thế chứ?

Càng lúc Hoàng Hoa càng thấy anh ta thật là quá đáng nên nói:

- Tôi đâu có là gì của anh. Anh làm ơn đi. Đừng làm cho tôi phải bực mình.

Anh ta cười cười:

- Không sao. Anh lại muốn nhìn thấy em đổ quạu đấy. Vì lúc đó em càng đẹp và dễ thương hơn.

Hoàng Hoa bặm môi:

- Lời tán tỉnh nghe mà thấy ghét ghê đi. Đúng là những tên công tử nhà giàu có khác. Anh tìm lộn địa chỉ rồi. Tôi chứ không phải như các cô gái đam mê cái hào nhoáng bên ngoài của anh đâu.

Anh ta vẫn cười cười:

- Lại còn như vậy nữa sao, cô giáo tương lai?

Hoàng Hoa tròn mắt nhìn anh ta một cách nghi ngờ.

- Anh...

Anh ta lại cười. Nụ cười mới đáng ghét làm sao!

- Sao, anh đoán trúng rồi phải không?

Cô lắc đầu:

- Làm gì có chứ. Dường như anh vừa trong ấy ra thì phải.

Không một chút tự ái, anh ta vẫn nói:

- Em muốn bảo anh từ Chí Hòa ra chứ gì?

Hoàng Hoa vẫn gay gắt:

- Chắc chắn người gác ngục lơ là để anh sống ra chứ gì?

- Làm gì mà nặng lời với anh vậy cô bé?

Cô bĩu môi:

- Xí! Ai thèm cái thật lòng của anh kia chứ. Mau về mà dỗ ngọt vợ đi.

Anh ta cười phô hàm răng trắng đều. Duy chỉ có cái răng khểnh phía bên phải làm cho Hoàng Hoa thoáng chút ngậm ngừ.

- Anh...

Anh ta hơi nghiêng đầu hỏi:

- Em muốn hỏi gì anh cơ?

Hoàng Hoa vội lắc đầu:

- Không có.

Anh ta lại nói:

- Anh có thể mời em ly nước hay không?

Hoàng Hoa từ chối thẳng thừng:

- Xin lỗi, tôi không dám làm phiền anh đâu. Và tôi cũng không thể đi với anh.

- Tại sao?

Cô đáp một cách lạnh lùng:

- Thì tại không thích chứ có sao đâu. Anh nên tìm người khác đi.

- Nhưng anh lại thích em hơn.

Hoàng Hoa trề môi:

- Làm sao mà thích được khi tôi và anh chưa một lần quen biết chứ?

- Anh thì khác.

Cô chau mày:

- Khác ở chỗ nào?

- Anh thấy dường như đã biết em từ lâu lắm rồi vậy.

Diên khùng. Tự nhiên hôm nay mình lại gặp chuyện rầy rà thế này. Nhỏ Mỹ Loan đã đi chơi với anh Khôi rồi, nó đâu thể biết mình gặp chuyện rắc rối thế này. Làm sao mà rút ra được đây?

- Làm gì có! Thôi, xin lỗi, tôi bận việc phải đi đây.

Hoàng Hoa bước sang con đường nhỏ dành cho người đi bộ. Vậy là anh ta hết đường theo mình rồi. Cô thầm cười một mình về sự thông minh đột xuất của mình.

Khắc Huy hơi nhảy nhôm lên khi nghe Thái Vĩnh kể. Anh chất lưỡi lia lịa:

- Phải chi hôm qua có tao là được rồi.

- Được cái gì?

Huy cười hì hì:

- Biết đâu cô ta chê mày mà lại thích tao thì sao?

Thái Vĩnh nạt ngang:

- Thôi đi ông cụ non! Ông làm như ông có số đào hoa lắm vậy.

- Còn gì nữa! Không đẹp hơn ai nhưng nhìn hơn mày một chút là được.

Thái Vĩnh bật cười:

- Xem ra, mày cũng tự tin dữ đó.

Huy vỗ ngực:

- Sống thì phải tự tin chứ. Tao tin cô ấy sẽ chia tay ra cho tao nắm đấy.

- Ủa! Nắm tay làm gì?

- Để kéo nàng nép vào người mình, để mình sưởi ấm cho cô ta.

Thái Vĩnh không nhịn được cười. Anh ta ôm bụng cười lớn:

- Đúng là đồ điên mà.

Khắc Huy xua tay:

- Điên mà “cua” cô nào thì được cô ấy. Chứ không phải như mày, bị con gái chửi té tát mà thôi.

Thái Vĩnh vẫn cười:

- Hay quá sao tới giờ chưa có vợ đi.

Khắc Huy xua tay:

- Thì tại tao chưa muốn cưới vợ đó thôi.
- Chứ không phải chẳng ai thèm chịu để lấy.

Khắc Huy đổ quạu:

- Kệ tao! Mà lo cho mình kia!
- Hi hi... Tao có gì đâu phải lo chứ hả?
- Một ngày nào đó con nhỏ Việt kiều ấy cho mày leo cây cho bỏ tật.
- Ậy! Tao cũng đang mong cho cô ta làm thế đây này.
- Đùa sao vậy?

Thái Vĩnh chột nghiêm túc:

- Thật chứ đùa gì.
- Lại sao nữa rồi?
- Có sao đâu. Trong đầu cô ta lúc nào cũng là một con số, nào tiền, nào vật chất.

Khắc Huy nhíu mày:

- Cũng có chỗ dành cho mày chứ?
- Thì có, nhưng là một chỗ tí tẹo mà thôi.

Khắc Huy bật cười:

- Chết tiệt chứ chơi đâu. Tao ngao ngán lắm rồi. Đàn bà con gái mà thành đạt quá cũng khó gần lắm.

Khắc Huy gật gù:

- Phải rồi. Cô giáo là được, đúng không? Tao thấy mày cố gắng “cua” con nhỏ có cây điệp vàng coi bộ ngon hơn.

Thái Vĩnh bỗng thờ dài:

- Liệu tao có thể thoát khỏi nhện giăng này không?
- Mày khó lòng mà vượt qua được lắm.
- Mẹ tao dường như rất ưng ý. Cô ta lúc nào cũng quà cáp rồi tí tê này nọ mãi kia.
- Coi bộ mày không lối thoát rồi. Nên nhường “cây điệp vàng” ấy cho tao đi.

Khắc Huy vừa nói hết câu thì Thái Vĩnh đã trợn mắt nhìn anh:

- Cái nào ăn thì ăn, cái nào cúng thì cúng nghe vậy.
- Bộ mày định “xơ cua” hả? Coi chừng vuột mất cả hai đó.

- Kệ tao!

Khắc Huy lại nói:

- Người ta dân quê hiền lành chất phác lắm đó, mà đừng có giở trò à.

Thái Vĩnh nhăn nhó:

- Tao giở trò gì đâu.

Khắc Huy hỏi bạn:

- Mà giữa mày và hoa điệp vàng ấy có gì chưa?

- Gì là gì?

- Thì có thân thiết lắm không đó mà?

Thái Vĩnh nhìn bạn:

- Mày hỏi làm gì?

Khắc Huy cười mỉm chi:

- Để xem coi tao có cơ hội hay không vậy mà.

- Cô ta dữ như bà chằn, mày không thấy à.

- Kệ! Tao thích mấy cô dữ như vậy đó.

- Mày có điên không?

- Điên đâu mà điên. Tao chỉ muốn đùa với mày thôi.

Thái Vĩnh nhìn bạn nghi ngờ:

- Mấy tháng nay ở bên này, mày có gặp cô gái ấy không?

À, thì ra ông bạn mình đang ghen đây. Ôi! Mày sẽ biết tay tao mà. Khắc Huy làm ra vẻ bí mật nói:

- Mày đã có vợ hứa hôn rồi còn gì. Tham thì thâm đó.

Thái Vĩnh lừ mắt nhìn bạn:

- Sao mày không trả lời tao đi?

- Thì có. Gặp rất thường xuyên nữa, được chưa?

Thái Vĩnh hấp tấp hỏi:

- Mày gặp cô ấy làm gì? Ở đâu?

Khắc Huy gãi gãi đầu:

- Gặp ở đâu mày hỏi làm gì? Đây là chuyện riêng của người ta mà.

Thái Vĩnh nóng vội:

- Chuyện riêng gì chứ?

- Hỏi lảng xẹt, như hộp quẹt hết gas vậy.

Thái Vĩnh bật cười lớn:

- Nhất định cậu đã thất bại rồi, đúng không?

Khắc Huy cười tủm tỉm:

- Để rồi xem.

- Thì tao cũng đang chờ xem vở kịch hay đấy.

Khắc Huy gọi chuyện:

- Biết đâu sau này cô ấy lại về trường này để dạy thì sao hả?

Thái Vĩnh ngược nhìn bạn:

- Thật sao?

- Tất nhiên rồi. Gần nhà ai lại không muốn chứ.

Thái Vĩnh mím môi. Khắc Huy nói cũng đúng. Điều này trong lòng anh đã có suy nghĩ từ lâu rồi.

- Vậy sao?

Khắc Huy nhìn bạn trân trân:

- Mà lại không tin à? Đợi đến chừng ấy sẽ biết thôi.

Thái Vĩnh ngồi thừ ra đó. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu của anh. Vậy là những dự tính của mình đã thực hiện được rồi. Kỷ niệm tuổi ấu thơ đã quay về rất rõ trong đầu của anh. Một kỷ niệm vô cùng đẹp để lại hiện về trước mắt anh. Một đám cưới giả, cô dâu chú rể là một đôi thật đẹp.

Hoàng Hoa thu xếp mọi thứ cho vào valy. Còn Mỹ Loan thì vui sướng, miệng luôn nở nụ cười. Cô nằm vật xuống giường kêu lên:

- Ôi, sung sướng quá!

Hoàng Hoa đứng lên đến cạnh bạn, lên tiếng:

- Ê! Mi vui thật hay là đang buồn đó?

Mỹ Loan bật ngồi dậy:

- Ủa! Sao mi lại nói vậy?

- Còn hỏi nữa. Xa người ta, mi không thấy buồn à?

Tất ngám nụ cười, Mỹ Loan cắn nhằn:

- Nhỏ này, người ta đang vui, tự nhiên nhắc chuyện ấy làm người ta buồn chết đi được.

Hoàng Hoa bẹo má bạn:

- Lộ diện rồi hả?
- Mi còn hỏi nữa.
- Sao vậy?

Mỹ Loan chép miệng:

- Mình đang khó nghĩ đây nè.
- Khó nghĩ chỗ nào? Nói nghe coi, xem ta có giúp gì không?

Mỹ Loan ôm chiếc gối vào bụng mình, bồng dăm chiêu:

- Mi giúp gì được chứ?
- Sao, không tin ta à?
- Không phải là ta không tin, nhưng mà ta nghĩ mi không thể giúp ta mà thôi.

Hoàng Hoa ngồi xuống cạnh bạn:

- Mi muốn ở lại thành phố này, đúng không?

Mỹ Loan chu môi:

- Biết rồi còn hỏi gì nữa. Nhưng đó chỉ là ước mơ thôi.

Hoàng Hoa suy nghĩ một lát rồi nói:

- Mi và anh Khôi mau mau tổ chức cưới đi.

Mỹ Loan giãy nảy:

- Trời đất ơi! Mi nói cái gì vậy hả?
- Gì vậy?

Mỹ Loan chu môi:

- Có phải mi muốn đuổi mình đi hay không?
- Thôi đi mi. Ta muốn giúp mi thôi mà.
- Giúp gì mà giúp chứ. Kiểu giúp của mi ta thà ở quê còn hơn.

Hoàng Hoa chép miệng:

- Vậy ta hết cách giúp mi rồi, lấy chồng thành phố có hộ khẩu ở thành phố thì đương nhiên mi được ở lại đây rồi.

Mỹ Loan nằm vật xuống giường, than thở:

- Muốn ở lại đây phải đánh đổi lớn lao quá mình không cam tâm đâu.

- Vậy thì làm sao? Mi làm sao vậy? Cái gì cũng không chịu, vậy thì tự lo liệu đi.

Mỹ Loan chu môi, phụng phịu:

- Làm sao mà ta tự lo được. Mi giúp ta đi.
- Giúp làm sao được? Anh Khôi chắc cũng đầu hàng mi luôn rồi đó.

Mỹ Loan phụng phịu:

- Ta chỉ muốn ra trường vài năm mới tính tới chuyện đó.
- Mi tham ghê đó. Muốn có mọi chuyện mà chẳng chịu hy sinh một tí gì cả.

Mỹ Loan rên rỉ:

- Mi biết ta rồi mà, không thể nào hy sinh cho ai chứ.

Hoàng Hoa bật cười:

- Vậy thì giờ này tập hy sinh chút ít đi.

Mỹ Loan thản nhiên nói:

- Mặc gì mà mình phải hy sinh chứ?
- Hy sinh một chút cho tương lai của mình chứ. Mi nên nghĩ cho kỹ đi.
- Kỹ cái gì? Bây giờ mình đâu còn đầu óc đâu mà suy nghĩ nữa.

Hoàng Hoa đứng lên:

- Vậy thì đi thôi.

Mỹ Loan vẫn nằm dài trên giường rên rỉ:

- Ôi, chán quá! Làm sao đây?

Hoàng Hoa dọa:

- Nếu mi không về thì ta về đó nha. Ở đó mà chờ Khôi đi.

Mỹ Loan bật ngồi dậy, cô năn nỉ:

- Đừng vội mà Hoàng Hoa. Ta muốn lưu ở lại đây vài phút nữa thôi.
- Có kéo dài bao lâu cũng bằng thừa mà thôi. Đi mi!

Có tiếng xe đỗ ngoài cửa, Hoàng Hoa ngạc nhiên nhìn ra. Nhận ra Khôi, cô cười tủm tỉm:

- Bạch mã hoàng tử của mi đến rồi kìa.

Mỹ Loan tươi rói mặt mày ngay:

- Vậy hả?

- Trời! Coi mi kìa! Mặt đang như dưa đám, thấy người trong mộng đến thì tươi ngay nét mặt hà.

Mỹ Loan véo vào má bạn:

- Yêu đi rồi sẽ biết mà mi. Vui lắm đó.

Hoàng Hoa lườm bạn:

- Vui kiêu của mi ta chẳng ham tí nào cả. Giờ sao đây?

Mỹ Loan nũng nịu:

- Thì mi cố gắng chờ ta thêm một chút nữa đi.

Hoàng Hoa từ chối:

- Mình không chờ đâu. Mi chịu khó về sau vậy.

- Vậy làm sao được.

Khôi bước vào, anh lên tiếng:

- Hôm nay hai cô cho anh làm tài xế một chuyến nhé.

Mỹ Loan nhìn Hoàng Hoa rồi nhìn Khôi, cô hỏi:

- Anh vừa nói gì?

Khôi cười:

- Anh sẽ đưa hai em về tận nhà luôn đó.

- Anh không đùa chứ?

Khôi xua tay:

- Đùa đâu mà đùa. Chuẩn bị xong rồi chưa?

Hoàng Hoa từ chối:

- Em đi xe ngoài được rồi. Anh cứ cùng đi với Mỹ Loan.

Mỹ Loan chu môi:

- Vậy sao được? Mi đừng có “chúng” đó nghe.

Hoàng Hoa vẫn từ chối:

- Ta còn nhiều chuyện lắm. Vả lại, đang rất hồi hộp lo cho ngoại nên phải về gấp.

Khôi trấn an cô:

- Em đừng lo. Anh sẽ đưa em về tận nhà một cách nhanh chóng.

Hoàng Hoa đắn đo:

- Làm như vậy thì phiền anh lắm. Vả lại, hai người cũng cần có thời gian riêng với nhau chứ?

Mỹ Loan cần năn:

- Nhỏ này không biết suy nghĩ gì nữa, thôi mau lên xe đi.

Biết không thể từ chối được nên Hoàng Hoa miễn cưỡng gật đầu.

- Vậy thì đi.

Mỹ Loan cười:

- Vậy phải vui không?

Tranh thủ lúc Khôi ra ngoài, Hoàng Hoa nói với cô:

- Ta rất sợ làm kỳ đà thôi.

- Mi lúc nào cũng nghĩ đâu đâu không hà.

- Bộ không đúng hả?

- Đúng cái đầu của mi đó.

Hoàng Hoa chột hỏi:

- Mi hết bản khoán rồi hả? Còn lo sợ gì nữa không?

Hai người sóng đôi đi ra xe. Mỹ Loan thì thầm:

- Đúng là tốt xấu tùy người đó mi ạ. Dù gì thì ta cũng có lời cảm ơn mi.

Hoàng Hoa khựng lại:

- Giờ trò gì nữa đây?

- Có gì đâu. Nếu trước đây mi chịu tiếp chuyện với Khôi thì ta đâu có cửa thế này.

Hoàng Hoa lườm bạn:

- Hãy nói đến duyên phận đi mi ạ. Đâu phải muốn là được.

Mỹ Loan gật gù:

- Ta thấy mi nên làm nhà tâm lý coi bộ xứng hơn đấy.

Hoàng Hoa cười tủm tỉm:

- Hiếm thấy mi nói chuyện nghe lọt lỗ tai đấy. Yêu có khác.

Mỹ Loan cười khúc khích.

- Vậy thì mi thử yêu đi.

- Con quý... ta...

Mỹ Loan cười khanh khách:

- Coi mặt mi kìa, đỏ lên hết rồi.

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Ta cũng không sao đâu. Mi đừng có lo cho ta, chưa yêu thì mai một sẽ yêu thôi.

- Chừng nào? Chờ đến già luôn phải không?

Hoàng Hoa chép miệng:

- Đâu phải nói yêu là yêu được đâu. Hợp tình hợp lý thì mới mong có hạnh phúc.

- Thì vậy. Nhưng có điều ta thấy mi lựa chọn kỹ quá.

- Kỹ gì đâu?

- Thôi lên xe đi.

- Ta không làm mi phiền chứ?

- Thôi đi bà Tám.

Hai người cùng đi dung dăng ra xe. Hoàng Hoa nói khẽ:

- Mi thật hạnh phúc.

- Mi thấy tiếc à?

- Đừng nói bậy. Ta chỉ ngưỡng mộ hai người thôi.

Mỹ Loan cười cười:

- Vậy mà ta tưởng...

Hoàng Hoa đẩy bạn lên ngồi cùng Khôi. Còn mình thì chọn ngồi ghế dưới. Thấy hai người vui vẻ, cô cũng thấy vui lây.